

Povestea care a stat la baza serialului OUTLANDER

DIANA GABALDON

CERCUL DE PIATRĂ

VOL. I

A treia parte din seria OUTLANDER

NAUTILUS
fantasy

UAROARE DE LITERATURA SFANTĂ
PROIECTUL MONUMENTAL

DIANA
GABALDON

CERCUL
DE PIATRĂ

VOL. I

Traducere din limba engleză

GABRIEL STOIAN

ISBN 978-606-587-001-1
EAN 9786065870011

www.nemira.ro

021 311 00 00 • 021 311 00 01

021 311 00 02 • 021 311 00 03

021 311 00 04 • 021 311 00 05

021 311 00 06 • 021 311 00 07

021 311 00 08 • 021 311 00 09

021 311 00 10 • 021 311 00 11

021 311 00 12 • 021 311 00 13

021 311 00 14 • 021 311 00 15

021 311 00 16 • 021 311 00 17

021 311 00 18 • 021 311 00 19

021 311 00 20 • 021 311 00 21

021 311 00 22 • 021 311 00 23

021 311 00 24 • 021 311 00 25

021 311 00 26 • 021 311 00 27

021 311 00 28 • 021 311 00 29

021 311 00 30 • 021 311 00 31

021 311 00 32 • 021 311 00 33

021 311 00 34 • 021 311 00 35

021 311 00 36 • 021 311 00 37

021 311 00 38 • 021 311 00 39

021 311 00 40 • 021 311 00 41

021 311 00 42 • 021 311 00 43

021 311 00 44 • 021 311 00 45

021 311 00 46 • 021 311 00 47

021 311 00 48 • 021 311 00 49

021 311 00 50 • 021 311 00 51

021 311 00 52 • 021 311 00 53

021 311 00 54 • 021 311 00 55

021 311 00 56 • 021 311 00 57

021 311 00 58 • 021 311 00 59

021 311 00 60 • 021 311 00 61

021 311 00 62 • 021 311 00 63

021 311 00 64 • 021 311 00 65

021 311 00 66 • 021 311 00 67

021 311 00 68 • 021 311 00 69

021 311 00 70 • 021 311 00 71

021 311 00 72 • 021 311 00 73

021 311 00 74 • 021 311 00 75

021 311 00 76 • 021 311 00 77

021 311 00 78 • 021 311 00 79

021 311 00 80 • 021 311 00 81

021 311 00 82 • 021 311 00 83

021 311 00 84 • 021 311 00 85

021 311 00 86 • 021 311 00 87

021 311 00 88 • 021 311 00 89

021 311 00 90 • 021 311 00 91

021 311 00 92 • 021 311 00 93

021 311 00 94 • 021 311 00 95

021 311 00 96 • 021 311 00 97

021 311 00 98 • 021 311 00 99

021 311 00 100 • 021 311 00 101

021 311 00 102 • 021 311 00 103

021 311 00 104 • 021 311 00 105

021 311 00 106 • 021 311 00 107

021 311 00 108 • 021 311 00 109

021 311 00 110 • 021 311 00 111

021 311 00 112 • 021 311 00 113

021 311 00 114 • 021 311 00 115

021 311 00 116 • 021 311 00 117

021 311 00 118 • 021 311 00 119

021 311 00 120 • 021 311 00 121

021 311 00 122 • 021 311 00 123

021 311 00 124 • 021 311 00 125

021 311 00 126 • 021 311 00 127

NEMIRA

Cuprins

<i>Prolog</i>	7
PARTEA ÎNTÂI. BĂTĂLIA ȘI IUBIRILE BĂRBAȚILOR	
1. Ospățul familiei Corbie	11
2. Începe vânătoarea	26
3. Frank și o dezvăluire completă	32
PARTEA A DOUA. LALLYBROCH	
4. Bonetă-Sură	61
5. Căci Prunc s-a născut nouă	69
6. Îndreptați prin săngele Lui	92
PARTEA A TREIA. CÂND SUNT CAPTIVUL TĂU	
7. Credința în documente	107
8. Prizonierul onoarei	126
9. Rătăcitorul	146
10. Blestemul vrăjitoarei albe	160
11. Gambitul Torremolinos	187
12. Sacrificiul	199
13. Mijloc de partidă	211
PARTEA A PATRA. DISTRICTUL LACURIOR	
14. Geneva	215
15. Urmarea unui accident	242

16. Willie	257
17. Monștri	267

PARTEA A CINCEA. FĂRĂ PUTINȚĂ DE ÎNTOARCERE

18. Rădăcini	279
19. Trecerea în uitare	287
20. Diagnosticul	303
21. Q.E.D.	313
22. Sărbătoarea de Halloween	319
23. Craigh na Dun	327

PARTEA A ȘASEA. EDINBURGH

24. A. Malcolm, tipograf	333
25. Casa bucuriei	356
26. Dejunul târfei	389
27. În flăcări	434
28. Gardianul virtuții	477
29. Ultima victimă a Bătăliei de la Culloden	486
30. Întâlnirea	507
31. Luna contrabandistilor	519

PARTEA ÎNTÂI

BĂTĂLIA ȘI IUBIRILE BĂRBAȚILOR

16 APRILIE 1746

înălțat. Cu toate acestea, lupta bătălie în acela condiții, singură și durată chiar și la noapte, avea o incredibilă rugășinărușă în împărătește și înțelețe. Creatorul lui, păzind în sine și cunoscând de vîntură că elementul ar trebui să rănească omului să se bucură de lăud. Să recunoască, fără să le poată să le sprijine, însă și să le sprijine să crească că era apărarea împăratului și să nu se chinuie să aducă uilecăinilor spălăre de mănuși și să lărgăsească în o direcție de răstă.

Pe de altă parte, nu existau în răsărităciunile moșenești. În primul rând, nu existau să ajungă în răsărităciunile moșenești. Apoi nu existau defalciile răsărităciunilor. În a doua rând, se întâlnescu răsărităciunile binecuvântătoare maronii răsărităciunilor care să se alăture cu răsărităciunile spălăre de mănuși.

Înălțat, moșenii purgătoriștilor drept un loc deosebit de comunitate și coerență, deosebit de slabă, care extindea tot ce se năște în răsărităciunile răsărităciunilor. Moșenii i se bucură de puritatea pură, pură și pură. În revărsă, chiar dacă dețină de mănuși. Săptămâna pură, pură și pură, să se spăleze capul care să se spăleze de mănuși.

1. Ospățul familiei Corbie

*Nenumărate căpetenii Highland au luptat,
Și mulți bărbați viteji în luptă au căzut.
Și scump plătită le-a fost viața ce și-au dat
Pentru al Scoției rege și legea de-nceput.*

- Oare te vei întoarce acasă?

16 APRILIE 1746

Era mort. Cu toate acestea, lucruizar în acele condiții, simțea o durere pulsatilă la nas. Deși avea o încredere nețărmurită în înțelegerea și îndurarea Creatorului, păstra în sine și urmele de vinovăție elementară care îi făcea pe toți oamenii să se teamă de iad. Și totuși, lucrurile pe care le auzise despre iad îl făceau să credă că era aproape imposibil ca toate chinurile destinate nefericitelor suflete de acolo să se limiteze la o durere de nas.

Pe de altă parte, nu ajunsese în rai, din câteva motive. În primul rând, nu merita să ajungă acolo. Apoi nu arăta defel a rai. Și, în al treilea rând, se îndoia că sufletele binecuvântate meritau mai mult decât cele damnate să se aleagă cu nasul spart.

Deși socotise mereu purgatoriul drept un loc destul de cenușiu, luma roșiatică, destul de slabă, care ascundea tot ce se afla în jurul lui părea convingătoare. Mintea i se limpezise puțin, iar capacitatea de a gândi îi revenea, chiar dacă destul de încet. Supărat, se gândeau că ar fi trebuit să apară cineva care să îi spună care îi era sentința, cât va trebui

să sufere pentru a fi purificat, pentru ca apoi să intre în Împărăția Domnului. Nu era sigur ce aştepta să vadă: un demon sau un înger. Nu avea habar care erau criteriile de personal ale purgatoriului; pedagogul lui din vremea școlii nu abordase acel subiect.

Cât a rămas în aşteptare, s-a apucat să analizeze ce alte chinuri va trebui să îndure. Avea multe tăieturi, superficiale și adânci, dar și vânătăi ici și colo, și era aproape convins că își rupsese din nou degetul inelar de la mâna dreaptă – aşa cum îi ieșea în afară, cu încheietura înghețată, era greu să îl protejeze. Însă nimic din toate acestea nu era prea grav. Ce altceva mai era?

Claire. Numele i-a săgetat inima, pricinuindu-i o durere mai chinuitoare decât orice i se ceruse corpului său să suporte vreodată.

Era sigur că, dacă ar mai fi avut corp, acesta i s-ar fi chircit de durere. Când o trimisese înapoi la cercul de piatră, știuse că aşa se va întâmpla. Suferința spirituală putea fi considerată drept o stare obișnuită în purgatoriu și se aşteptase tot timpul ca durerea provocată de despărțire să fie pedeapsa lui principală – suficient, își spunea el, pentru a ispăsi tot ce făptuise până atunci: între altele, crime și trădări.

Nu știa dacă persoanelor din purgatoriu li se îngăduia sau nu să se roage, dar a făcut totuși o încercare. *Doamne, s-a rugat el, fă ca ea să fie în siguranță! Ea și copilul!* Era sigur că ea reușise să ajungă la cercul de pietre; însărcinată în două luni, încă era iute de picior și se dovedise a fi cea mai încăpățanată și mai hotărâtă femeie pe care o cunoscuse. Însă nu avea cum să știe dacă ea reușise acea trecere periculoasă înapoi, spre locul din care venise – alunecând precar prin straturile misterioase dintre trecut și prezent, neputincioasă în strânsoarea rocii –, iar acest gând a fost de ajuns pentru a-l face să uite până și durerea chinuitoare de nas.

A reluat inventarierea suferințelor corporale și, descoperind că piciorul stâng părea să fi dispărut, a devenit nespus de îndurerat. Senzațiile se opreau la coapsă, unde avea gădilături și întepături ca de ace la încheietura genunchiului. Probabil că își va reveni cu vremea, fie când va ajunge în rai, ori măcar la Ziua Judecății de Apoi. Și, la urma urmelor, Ian, cunnatul lui, se descurca foarte bine cu proteza din lemn pe care o purta în locul piciorului lipsă.

Cu toate acestea, orgoliul lui era tulburat. A, asta trebuia să fie; o pedeapsă menită să îl lecuiască de păcatul trufiei. Hotărât să accepte cu tărie orice i s-ar fi rezervat, a strâns din dinți în gând, dând dovdă de toată umilința de care era în stare. Cu toate astea, nu s-a putut abține, astfel că a dus o mâna (ori ceea ce folosea drept mâna) mai jos de genunchi pentru a vedea unde se sfârșea membrul acum.

Mâna s-a lovit de ceva dur, iar degetele i s-au încurcat în părul ud și zbârlit. S-a ridicat brusc în capul oaselor și, cu puțin efort, a crăpat stratul de sânge care îi acoperise pleoapele, ținându-le închise. Se înșelase. Acela era *iadul*. Însă, la urma urmelor, James Fraser nu murise.

Peste el zăcea cadavrul unui bărbat. Greutatea lui de mort îi strivise piciorul stâng, ceea ce explica de ce nu și-l simtea. Capul, aflat cu fața în jos și greu ca o ghiulea, îl apăsa pe abdomen, iar părul lui împâslit și umed era ca o revârsare întunecată pe pânza udă a cămășii lui. Cuprins brusc de panică, a tresărit și s-a ridicat în sezut; capul s-a rostogolit în lateral în poala lui, iar un ochi pe jumătate deschis a privit fără să vadă dinapoiu șuvițelor de păr care îl adăposteau.

Era Jack Randall, iar tunica lui roșie de căpitan era atât de întunecată de umezeală încât părea aproape neagră. Nesigur, Jamie a făcut un efort să îndepărteze cadavrul, dar a descoperit că era uimitor de slabit; degetele mănii s-au răsfirat slabe pe umărul lui Randall, iar cotul celuilalt braț s-a curbat brusc în momentul în care a încercat să se sprijine în braț. S-a trezit din nou zăcând pe spate, având deasupra cerul cenușiu, care cernea lăporiță, învârtejindu-se amețitor deasupra lui. La fiecare respirație chinuită a lui, capul lui Jack Randall se mișca obscen în sus și în jos pe abdomen.

Și-a afundat ambele mâini în pământul mocirlos – rece, apa îi trecuse printre degete și îi udase spatele cămășii – și s-a răsucit într-o parte. Între ei se păstrase o oarecare căldură; când cadavrul moale și greu a alunecat și l-a eliberat, ploaia rece ca gheata i-a izbit pielea proaspăt expusă, provocându-i un soc asemenea unei lovitură, aşa că, brusc cuprins de frig, a început să tremure violent.

În timp ce se zbătea pe pământ, luptându-se cu pliurile mototolite și mânjite de noroi ale straiului din material ecosez, a auzit ceva mai puternic decât șuieratul vântului de aprilie; strigăte îndepărtate, gemete și vaiete,

precum chemarea unor fantome în vânt. Şi, mai presus de tot, cârâielile răguşite ale ciorilor. După cum se auzea, erau zeci şi zeci de ciori.

Ciudat, şi-a zis el ca prin vis. Nu era normal ca păsările să zboare pe o asemenea furtună. Cu un ultim efort a eliberat mantaua de sub el, după care şi-a pipăit corpul. Când a vrut să îşi acopere picioarele, a constatat că stângul, precum şi kiltul său erau scăldate în sânge. Imaginea nu l-a făcut să dispere; i s-a părut oarecum interesantă, petele de un roşu-închis contrastând cu verdele-cenuşiu al plantelor de landă din jurul lui. Ecourile bătăliei s-au stins în urechile lui şi a plecat de pe câmpia Culloden în tipetele ciorilor.

S-a trezit mult mai târziu, când cineva i-a rostit numele.

– Fraser! Jamie Fraser! Eşti aici?

Nu, şi-a zis el, cuprins de ameţeală. Nu sunt aici. Locul în care zăcuse câtă vreme fusese lipsit de cunoştinţă se dovedise mai bun decât cel în care se afla acum. Acum stătea pe spate într-o mică adâncitură, pe jumătate plină de apă. Lapoviţa se opriese, dar vântul continua să bată; pătrunzător şi rece, ţuiera peste landă. Cerul se întunecase, devenind aproape negru; însemna că se apropiie însurarea.

– L-am văzut prăbuşindu-se acolo, te asigur. Chiar lângă tufişul acela mare şi încâlcit.

Glasul venea de departe, scăzând în intensitate în timp ce omul se certa cu cineva.

A auzit un foşnet în apropiere şi, întorcând capul, a văzut o cioară. Stătea pe iarbă, la câţiva centimetri de el, iar o pală de vânt i-a răsfirat penele negre. S-a uitat la el cu un ochi strălucitor, ca o mărgică. Socotind că omul nu reprezenta nicio ameninţare, şi-a întors gâtul cu o uşurinţă deosebită şi şi-a înfipăt ciocul gros şi ascuţit în ochiul lui Jack Randall.

Scoţând un strigăt de repulsie şi zbătându-se, Jamie a sărit în sus, făcând cioara să-şi ia zborul, cârâind alarmată.

– Hei! Veniţi aici!

Jamie a auzit plescăit de paşi prin mlaştină, apoi un chip şi-a făcut apariţia în faţa lui, iar el a simţit o mâna atingându-l pe umăr.

– Trăieşte! Vino, MacDonald! Dă o mâna de ajutor; nu poate merge pe propriile picioare.

Erau patru bărbați care, cu puțin efort, l-au ridicat, astfel că, neajutorat, și-a petrecut brațele pe după umerii lui Ewan Cameron și ai lui Ian MacKinnon.

Voa să le spună să îl lase acolo; își amintise scopul lui imediat după ce se trezise, și anume că dorise să moară. Însă bucuria de a-i avea din nou drept camarazi era prea mare pentru a i se opune. Odihnă îi trezise senzațiile din piciorul amortit, dar cunoștea gravitatea rănii. Oricum va muri curând; slavă Cerului că nu va trebui să îndure asta singur, pe întuneric!

- Apă?

A simțit apăsarea unei căni peste buze și s-a trezit îndeajuns de mult cât să bea, având grija să nu verse nicio picătură. O mâna l-a atins fugări pe frunte și s-a retras fără ca persoana care o făcuse să spună ceva.

Avea senzația că arde; simțea arșița flăcărilor înapoia ochilor când îi închidea. Buzele îi erau crăpate și iritate din cauza fierbințelii, dar era mai bine decât fiorii de frig care îl cuprindea din când în când. Când îl biruia febra, măcar putea sta nemîșcat; tremurul provocat de frisoanele reci îi trezea la viață demonii din picior.

Murtagh. Trăia un sentiment groaznic în privința nașului său, dar nu avea amintiri care să-i dea o formă. Murtagh murise; știa că aşa se întâmplase, dar nu știa de ce și nici de unde aflase asta. Mai bine de jumătate dintre oamenii armatei Highland muriseră, măcelăriți pe landă – măcar atât înțelesese din discuțiile bărbaților din fermă, însă el nu își amintea defel cum se desfășurase bătălia.

Mai luptase în rândurile altor armate și știa că o astfel de pierdere de memorie nu era neobișnuită pentru soldați; văzuse, dar nu suferise niciodată de aşa ceva. Știa că amintirile revin și spera că va muri înainte de a se întâmpla asta. Gândul l-a făcut să se cutremure, mișcarea făcând ca durerea să-i săgețeze piciorul, de parcări fi fost atins cu un fier înrosit, ceea ce l-a silit să scoată un geamăt.

- Jamie, ți-e mai bine?

Aflat alături de el, Ewan s-a ridicat într-un cot, iar chipul lui a părut palid în lumina zorilor. Avea un bandaj în jurul capului, iar pe guler avea pete ruginii, sânge închegat provenit de la o rană provocată de un glonț care îi trecuse razant peste cap.

— Da, mă simt mai bine.

A întins o mâna și, recunoscător, și-a lăsat-o pe umărul lui Ewan, care a atins-o ușor și a aşezat-o la loc pe pat.

Ciorile reveniseră. Negre ca noaptea, plecaseră să clocească laolaltă cu întunericul, dar odată cu zorii se întorseră — păsări de război, corbi veniseră să se ospăteze din carnea celor căzuți. Era foarte posibil ca ochii să-i fi fost ciuguliți de păsările crude, a gândit el. Simțea forma globilor oculari pe sub pleoape, rotunzi și calzi, bucătele gustoase de gelatină care se rostogoleau neliniștite încocă și încolo, căutând în zadar uitarea, în vreme ce soarele care răsărea dădea pleoapelor lui o nuanță întunecată de roșu-sângeriu.

Patru dintre bărbați se strânseseră în apropierea singurei ferestre a casei și discutau cu voce scăzută.

— Să scăpăm cu fuga? a spus unul dintre ei, făcând un semn cu capul spre ceea ce se afla afară. Iisuse, omule, cel mai teafăr dintre noi abia dacă se mai împletește, iar șase nu se pot ține pe picioare.

— Dacă tu poți merge, du-te, l-a îndemnat un bărbat care zăcea întins pe podea, făcând o grimă spre propriul picior, înfășurat în rămășițele unui kilt. Nu mai pierde vremea din cauza noastră.

Duncan MacDonald s-a întors de la fereastră cu un zâmbet sumbru și a călinat din cap. Lumina reflectată de geam îi evidenția trăsăturile aspre ale chipului, adâncindu-i ridurile provocate de epuizare.

— Nu, vom rămâne aici, s-a împotrivit el. Pe de o parte, englezii au împânzit pământul ca niște păduchi; de la fereastra asta îi putem vedea cum viertmuesc. Nimeni nu ar reuși să scape acum teafăr din Drumossie.

— Nici măcar cei care au fugit ieri de pe câmpul de luptă nu vor ajunge prea departe, a intervenit cu glas reținut MacKinnon. N-ați auzit soldații englezi trecând în noapte în marș forțat? Credeți că le va fi greu să doboare grupul nostru dezlănătat?

Nimeni nu a putut oferi un răspuns la acea întrebare. Îl știau cu toții prea bine. Mulți dintre scoțieni abia fuseseră capabili să stea pe picioare înainte de bătălie, pentru că erau slăbiți de frig, oboseală și foame.

Jamie s-a întors spre perete, rugându-se ca oamenii lui să fi început lupta suficient de devreme. Lallybroch era departe; dacă ei se puteau îndepărta suficient de mult de Culloden, era puțin probabil să fie prinși.

Și totuși Claire îi spuse că trupele lui Cumberland vor pustii Highlands, înaintând mult, împinși de setea de răzbunare.

De astă dată, amintirea ei nu a făcut decât să-i stârnească un val de dor îngrozitor. Doamne, să o fi avut alături, să îl atingă, să îi trateze rănilor și să îi țină capul pe genunchi... Însă ea plecase – la depărtare de două sute de ani de el – și slavă Domnului că o făcuse! Lacrimile s-au prelins încet pe sub pleoapele strânse. S-a rostogolit cu greu pe o parte, ca să nu fie văzut de ceilalți.

Doamne, fă să ajungă în siguranță! s-a rugat el. Ea și copilul!

Pe la mijlocul după-amiezii, în aer s-a simțit brusc miros de ars, trecând prin fereastra fără geam. Era mai gros decât cel de fum de praf de pușcă, înțepător, aducând o duhoare aproape insuportabilă, care amintea de mirosul de carne friptă.

– Ard morții, a spus MacDonald.

Aproape că nu se clintise din locul lui de la fereastră de când se aflau în casa țărănească. Cu părul negru ca pana corbului și plin de praf, dat pe spate de pe fruntea și fața numai piele și os, arăta ca un cap de mort.

Ici și colo, pe landă răsunau pocnete slabe. Focuri de pușcă. Lovituri de grație, trase de ofițerii englezi cuprinși de compasiune, după care nenorocitul îmbrăcat în costum scoțian era stivuit pe rug, alături de camarazii lui mai norocoși. Când a ridicat privirea, Jamie l-a văzut pe Duncan MacDonald stând încă la fereastră, dar cu ochii închiși.

Alături de el, Ewan Cameron și-a făcut cruce.

– Măcar să avem parte de tot atâtă îndurare, a spus el în șoaptă.

Așa s-a întâmplat. În a doua zi la fermă, puțin după ora amiezii, au auzit pași grei apropiindu-se, după care ușa prinse în chingi din piele s-a deschis larg.

– Iisuse! a exclamat cineva în barbă la vederea celor din casă.

Curentul stârnit de deschiderea ușii a agitat aerul cu miros fetid ce plutea peste bărbății murdari, zdrențaroși și mâncuți de sânge, care stăteau întinși sau ghemuiți pe podeaua plină de praf.

Nici nu fusese vorba despre o rezistență armată; oamenii aceia nu aveau atâtă putere și oricum nu ar fi avut niciun rost să se opună. Iacobiții stăteau jos, așteptând ca vizitatorul să facă orice dorea cu ei.

Era un maior, foarte proaspăt și elegant în uniforma fără nicio cută și cu cizmele lustruite. După un moment de ezitare, timp în care i-a măsurat pe locatari din cap până-n picioare, a pășit înăuntru, urmat imediat de locotenentul lui.

– Sunt lord Melton, s-a prezentat el, uitându-se în jur ca și cum l-ar fi căutat din ochi pe liderul acelor oameni, căruia se cuvenea să îi adreseze remarcile lui.

După ce i-a aruncat o privire, Duncan MacDonald s-a ridicat încet și a înclinat din cap.

– Duncan MacDonald, din Glen Richie, a început el. Și ceilalți – a făcut un gest cu mâna – foști oameni din armata Maiestății Sale regele James.

– Așa am bănuit și eu, a spus sec englezul.

Era Tânăr, puțin trecut de treizeci de ani, dar avea o ținută care evidenția siguranța de sine a unui soldat încercat. Și-a trecut privirea în mod deliberat de la un bărbat la altul, apoi a băgat o mâna sub veston și a scos o foaie de hârtie împăturită.

– Am aici un ordin al Înălțimii Sale, ducele de Cumberland, a spus el. Autorizează executarea neîntârziată a oricărei persoane care se dovedește că a participat la rebeliunea trădătoare recent înăbușită. Și-a plimbat din nou privirea prin încăperea casei de țară. E cineva care își susține nevinovăția față de acuzația de trădere?

Scoțienii au râs discret. Nevinovăție, când încă aveau pe fețe fumul bătăliei, și aici, la marginea câmpului de măcel?

– Nu, milord, a spus MacDonald, schițând un zâmbet.

– Toți suntem trădători. Înseamnă că vom fi spânzurați?

Fața lui Melton a tresărit, străbătută de o scurtă grimă de dezgust, apoi a devenit impasibilă. Era un bărbat destul de firav, cu oase mici și delicate, dar atitudinea lui trăda autoritatea.

– Veți fi împușcați, a răspuns el. Aveți la dispoziție o oră în care să vă pregătiți.

A șovăit, l-a privit scurt pe locotenent, de parcă s-ar fi temut să nu pară mai generos decât era cazul în fața subordonatului său, apoi a continuat:

- Dacă vreunul dintre voi dorește ceva de scris – să întocmească o serisoare, poate –, secretarul companiei mele vă va ajuta.

L-a salutat din cap pe MacDonald, s-a răsucit pe călcăie și a ieșit.

A urmat o oră sumbră. Câțiva dintre ei au profitat de oferta făcută și au primit pene și cerneală, apoi au scris cu tenacitate, ținând hârtia lipită de hornul înclinat din lemn, pentru că altă suprafață tare nu au găsit. Alții s-au rugat în tacere sau au rămas pur și simplu nemișcați, așteptând.

MacDonald a cerut îndurare pentru Giles McMartin și Frederick Murray, susținând că aceștia abia împliniseră șaptesprezece ani și nu trebuiau judecați la fel ca restul. Solicitarea i-a fost respinsă, iar băieții, cu chipurile palide și ținându-se de mâna, au rămas așezați alături, rezemăți de perete.

Jamie regreta profund soarta lor, dar și a celorlalți camarazi devotați și soldați viteji. În ceea ce îl privea, se simțea ușurat. Nu mai avea griji, nu mai avea nimic de înfăptuit. Făcuse tot ce putuse pentru oamenii lui, pentru soție și pentru copilul lui încă nenăscut. Chinurile trupești se vor sfârși și va pleca recunoscător pentru a-și găsi pacea.

Deși nu simțea nevoie, ci mai degrabă ca să respecte ritualul, a închis ochii și a început să rostească în gând Rugăciunea de căință, în franceză, aşa cum făcea întotdeauna. *Mon Dieu, je regrette*¹... Si totuși nu regretă; era mult prea târziu pentru a regreta ceva.

O va găsi pe Claire imediat ce va muri? s-a întrebat el. Ori poate, aşa cum anticipa, va fi condamnat la despărțire o vreme? În orice caz, o va revedea; s-a agățat de acea convingere cu mai multă fermitate decât îmbrățișa datinile Bisericii. Dumnezeu i-o dăduse; tot El i-o va readuce.

Uitând să se mai roage, a început să îi evoce chipul înapoia pleoapelor, curbura obrazului și a tâmpelor, fruntea lată și albă care îl îndemna mereu să o sărute, exact acolo, în acel punct mic și neted dintre sprâncene, deasupra nasului, între ochii limpezi, de culoarea ambrei. și-a concentrat atenția asupra formei gurii ei, imaginându-și buzele ei pline și arcuite și gustul, senzația, dar și bucuria de a o săruta. Sunetele rugăciunilor, scârțâitul penelor pe hârtie și suspinele înfundate ale lui Giles McMartin i s-au șters din urechi.

¹ „Doamne, îmi pare rău...“ - în lb. fr. în orig.(n. tr.).

Melton a revenit la mijlocul după-amiezii, de astă dată însorit de şase soldaţi, dar și de locotenent și de secretar. S-a oprit din nou o clipă în pragul ușii, dar MacDonald s-a ridicat înainte ca el să vorbească.

– Doresc să fiu primul, a spus el, traversând încăperea.

Când și-a aplecat capul ca să treacă de ușa scundă, lordul Melton a pus o mâna pe brațul lui.

– Sir, vrei să-mi spui numele tău complet? Secretarul meu îl va nota.

MacDonald a aruncat o privire spre secretar, iar în colțul gurii i-a apărut un mic surâs amar.

– O listă de trofee, nu-i aşa? Mda, bine, a ridicat el din umeri și apoi s-a îndreptat de spate. Duncan William MacLeod MacDonald, din Glen Richie, a zis, înclinându-se politicos în fața lui Melton. La dispoziția dumneavoastră... Sir.

A trecut de ușă și curând, din apropiere, s-a auzit un singur foc de pistol.

Înându-se strâns de mâna când au trecut pragul ușii, băieților li s-a îngăduit să meargă împreună. Restul au fost duși unul câte unul, fiecăruia cerându-i-se să își spună numele pentru ca secretarul să îl noteze. Acesta stătea lângă ușă pe un taburet, cu capul aplecat spre hârtiile pe care le ținea în poală, fără să ridice ochii spre cei care treceau prin dreptul lui.

Când i-a venit rândul lui Ewan, Jamie s-a chinuit să se sprijine pe coate și l-a prins de mâna pe prietenul lui, strângând-o cât de tare a putut.

– Ne revedem curând, i-a șoptit el.

Mâna lui Ewan tremura, dar Cameron s-a mulțumit să zâmbească. S-a aplecat și l-a sărutat pe Jamie pe gură, apoi s-a îndreptat și a plecat.

Pe cei care nu puteau merge i-au lăsat la urmă.

– James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser, a rostit el rar, pentru a-i permite secretarului să scrie totul corect. Stăpânul de la Broch Tuarach.

Răbdător, a pronunțat pe litere, apoi a ridicat privirea spre Melton.

– Trebuie să vă cer îngăduința, milord, de a mă ajuta să mă ridic.

Melton nu i-a răspuns, ci a coborât ochii spre el, iar expresia de dispreț distant s-a transformat într-un amestec de uimire și groază.

– Fraser? a făcut el. De la Broch Tuarach?

– Eu sunt acela, a spus Jamie răbdător.

Nu putea să se grăbească puțin? Resemnarea că va fi împușcat era una, dar să audă cum prietenul lui era ucis la câțiva pași de el era cu

totul alta, și acest lucru nu îl liniștea câtuși de puțin. Brațele îi tremurau de efortul de a sta pe coate, iar măruntaiele, care nu împărtășeau resemnarea din mintea lui, îi forfoteau îngrozitor.

- La naiba! a mormăit englezul.

S-a aplecat și s-a uitat mai atent la Jamie, care se afla în umbra perețelui, apoi s-a întors și i-a făcut semn locotenentului să se apropie.

- Ajută-mă să îl aduc la lumină, a poruncit el.

Nu l-au ridicat cu blândețe, astfel că Jamie a gemut, pentru că mișcarea i-a trimis o durere fulgerătoare din picior până spre creștetul capului. Senzația l-a făcut să ametească o clipă, așa că i-a scăpat ce îi spunea Melton.

- Ești iacobitul căruia i se zice „Jamie cel Roșu“? a întrebat el din nou, de astă dată impacientat.

Auzind acestea, Jamie a fost străbătut de un val de spaimă; dacă le va spune că e faimosul Jamie cel Roșu, nu îl vor împușca. Îl vor duce în lanțuri la Londra pentru a fi judecat – o adevărată pradă de război. Apoi va vedea ștreangul călăului și va zacea pe jumătate strangulat pe eșafod, în timp ce îl vor despica burta și îl vor smulge măruntaiele. Mațele i-au chiorăit din nou prelung și zgomotos; nici lor nu le surâdea ideea.

- Nu, a spus el cu toată hotărârea de care era în stare. Faceți-vă treaba, bine?

Ignorându-i vorbele, Melton s-a lăsat în genunchi și i-a sfâșiat gulerul cămășii. L-a prins apoi de păr pe Jamie și i-a tras capul pe spate.

- Fir-ar să fie! a exclamat Melton.

L-a împuns cu degetul în gât, puțin deasupra claviculei. Micuța cicatrice triunghiulară de acolo părea să-l îngrijoreze pe anchetator.

- James Fraser din Broch Tuarach; păr roșcat și o cicatrice în trei colțuri pe gât.

Melton i-a eliberat părul și s-a așezat pe călcăie, după care și-a frecat bărbia cu un aer abătut. Apoi și-a revenit și s-a întors spre locotenent, făcând semn către cei cinci bărbați rămași în casă.

- Luați-i pe ceilalți! a ordonat el.

Era atât de încruntat, încât sprâncenele lui blonde se uniseră. A rămas aplecat deasupra lui Jamie, privindu-l insistent, în timp ce restul prizonierilor scoțieni au fost scoși din încăpere.